

“La meva editora diu que he escrit una novel·la literària i no sé què vol dir”

Joan Carreras (Barcelona, 1962) publica a Amsterdam Llibres la novel·la *L'home d'origami*. Compta amb diverses novel·les i reculls de narracions.

—Tituleu els capítols, repartits entre tres blocs, que també tituleu, de forma sorprenent i variada, com si fossin relats. Per què?

—Diguem que he buscat títols atractius i que m'han semblat potents. Suposo que és una manera d'ajudar el lector a continuar avançant.

—No estàveu segur que el lector avançaria, sense els títols?

—És una estratègia literària més per aconseguir aquest interès, però estic segur que, sense els títols, la narració per ella mateixa ja l'aconsegueix.

—Voleu, em sembla, i no sols amb els títols, sorprendre el lector. Ho feu, en primer lloc, amb la trama, però també obrint, a cada capítol, camps narratius nous.

—M'agrada combinar molts personatges, moltes situacions i procurar que al final tot quadri i tingui un sentit. Encara que la veritat és que no m'hi he d'esforçar gaire, perquè les coses s'acaben lligant totes soles.

—Fins i tot canvieu tant que sembla com si canviéssiu de novel·la. Primer sembla que la dedicareu a parlar de la vida interior d'una persona que ja ho ha vist i ho ha tastat tot i després el relat es converteix, a través de la peripècia, en una novel·la, en part si més no, d'enjòlit.

—Entre més coses, hi ha un desig de parlar del fet d'escriure, i aquest és un dels jocs que hi proposo. I justament per això tracto d'alguns tòpics, com la novel·la històrica, que ara té tanta requesta, o els trucs de la novel·la policíaca.

—Però com a joc.

—Sí. L'enjòlit forma part d'aquest joc sobre la creació literària, sobre les tècniques d'escriptura. És un dels temes que m'ha agradat de tractar.

—Ja des del títol del llibre, amb un mot tan poc conegut com és *origami*, la idea del misteri es combina amb la del joc.

—Sí. Jo el conec de petit, i cal ser afeccionat a la papiroflèxia per conèixer-lo. Però quan el trio sé que aposto més pel

Joan Carreras publica la novel·la *L'home d'origami*, a Amsterdam Llibres, segell del grup Ara Llibres.

misteri que no pel coneixement del mot.

—El protagonista, el veieu com un home que és en crisi o com un home que ha viscut tant que ha decidit de reduir la seva vida a quatre coses.

—Al principi es troba en aquesta situació de tornada de tot, disposat a prescindir de luxes, de la vida regalada que ha viscut, però a partir de l'arribada d'una amant de vint anys enrere, de la proposta que li fa, es produeix una crisi en la seva vida.

—Canvieu de ritme a cada capítol. A vegades, de gènere, de més profund a més popular.

—La primera part del llibre és més parsimoniós, i això lliga amb uns capítols dedicats al record. A la segona part el ritme és estrany: va a múltiples velocitats i té a veure amb l'eix d'aquesta part, que es la discussió sobre la creació enfrontada a la vida. I a la tercera part és trepidant. Molt més accelerat, per conduir el lector amb

energia cap al final.

—Les relacions de parella semblen determinar els personatges. Per estratègia literària o perquè les persones es personifiquen més bé quan es relacionen amb uns altres?

—La gent es personifica com pot, però en aquest cas, m'anava bé.

—La vostra novel·la donarà molta feina als crítics. No parlo del judici que en puguin fer, sinó a l'hora de descriure-la, de copsar-la. Ho veieu així, també?

—La meva editora diu que és una novel·la literària i no sé què vol dir. És una novel·la d'una certa complexitat en la trama. No és una novel·la d'una sola línia. El crític és un professional de l'observació literària i és el tipus de lector més preparat per a aquests toms i canvis de situació.

—A què obeeix que ara hàgiu trigat més que abans a publicar un llibre?

—No obeeix a res. És com ha anat. No hi ha cap raó especial. Passa que si trigues gaire, sembla som si tornessis a començar de nou. Però això no m'incomoda.

—M'agradaria saber quin és el germen de la novel·la.

—No sé si me'n recordo, avui.

Lluís Bonada